

Миланка Станисћ

ЧИТАЛАЧКИ
МАРАТОН

БОКВИЦА

Миланка Станкић

БОКВИЦА

У аманет. Као завет. Знате ли ви шта је завет? То је овом народу био онај храст код села Савина. Посекоше га. Остасмо без завета. И уплашио сам се, децо, да нећемо имати куда отићи јер смо посекали своје корене. Шта је човек без корена? Само тиква.

– Покондирена – зацикоташе се ово четворо малих обешењака што школу основну још похађаше.

– У праву је Србача кад каже да морамо читати јер је у књигама сва моћ овог света скривена и да смо нико и ништа ако смо необразовани.

– Побогу, што је зовете тако ружним именом?

– Због тога што се никад не смеје.

– Па, нисте се ни вас троје до данас овако слатко смејали, па вас она није ружно ословљавала.

– Истина – рече Григорије.

– Само нас наставник музичког понекад зна баш увредити – рече Наталија.

– И он је човек, сигурно га знате поштено изнервирати – рече деда и крену са корпом у рукама пут својих леја.

Деца ћутке кренуше за њим, носећи свако своју корпу, што нађоше на столу који је имао само две ноге јер се ослањаше на стари орах који полако приметну своје плодове. Деда ће пре шестог јуна од тих младих ораха да прави своју ораховачу која му помаже јер има болесну штитну жлезду, што је чешће обољење код жена него код мушкараца. То је стари Григорије објашњавао тиме што је рано остао без жене, па је морао и неке болести, које би она имала да је поживела, сада он да одболује. Људи кад

дуго живе заједно постају целина неодвојива. И помисли како би сад његова Стојанка била срећна да види како га у стопу прати њихов унук који дедино име носи. Не би јој ни за живу главу смео рећи да њиховог сина Горана није видео цео један век, чинило му се.

– А како се ово зове? – крену Марија да убере неку биљку и јаукну кад је дотаче.

– Коприва, или жара – насмеја се старац.

– Није тачно да неће гром у коприве! – од срца се насмеја Наталија.

– Хоће коприва у гром! – прихвати Григорије док је Марија трљала место на руци где је коприва ожарила.

– Лако је вама да се смејете. Пече као ђаво.

– Не бој се, неће ти ништа бити, само ће ти изаћи мали пликови који ће се брзо повући – без имало узрујавања рече стари Гришка.

– Шта радите са копривом? – упита Марија сад већ мање љута и нервозна него пре.

– Не знаш за шта се користи? То је врло моћна биљка. Користим је за супе, пите, чај, стављам је у ракију. Шта мислиш колико ја имам година?

– Па, једно 40 – мало се снебивајући рече Марија.

– Хвала ти, од срца! – деда није могао да престане да се смеје.

– Шалим се, имате 35 година – покушава Марија да изглади ствар.

– Стварно, деда, колико ти имаш година? – упита Григорије Млађи.

– Шта мислиш?

- Пааа – не усуди се да каже млађани Григорије.
- Имам, децо моја, равно 72.
- Изгледате много млађе – искрено рече Наталија.
- Како то? Имам утисак да мој тата изгледа старије.
- Не чудим се, унук ми је испричао какав живот водите
- деда загри Марију.
- Од начина на који живимо и године нам се слажу или не слажу са правим стањем ствари – рече деда и поведе их даље.
- Ово је матичњак, ово је нана питома...
- А ово?
- Е, то је боквица. Женска...

У том моменту груну на вратница група људи. Као код Андрићеве приповетке „Прича о кмету Симану”, и деди се учини да је та утрина од вратница до баште голема. Знао је ко је на челу те колоне. Стасит и леп. Мало само набораног чела. И повијених рамена. Навалио се живот на њих па их повио. Би старцу жао што је он наваљао камење у џепове том момку који му је на срцу лежао читав живот.

- Колико човек може да буде глуп, то ниједан глупометар не може да измери – помисли и крену сину у сусрет.